

dette, der var Tale om, og det har intet som helst at gøre med det Spørgsmaal, der her foreligger til Afgørelse.

Men selve Betingelsen, Spørgsmaalet om Forpligtelse til at deltage i de militære Sanktioner, er i øvrigt meget nøje drøftet mellem Danmark og Repræsentanter for Forbundet, før Danmark tiltraadte Forbundet. Spørgsmaalet var fremme til Forhandling paa det Møde i Hotel Crillon i Foraaret 1919, hvori Kammerherre Bernhoft, den nuværende Statsminister og jeg deltog fra dansk Side, og da der i det første Udkast til Forbundspagten var Uklarhed netop paa dette Punkt, rejste vi fra dansk Side Spørgsmaalet og sagde til Talsmændene for de store Magter dér: Hvorledes skal dette forstås? Lægges der derindi nogen Forpligtelse for den enkelte Stat til at deltage i militære Sanktioner, eller staaer Staten fuldstændig frit? Dertil svarede Robert Cecil paa Magternes Vegne, paa Forfatternes Vegne: Enhver Stat staaer i den Henseende fuldstændig frit. Vi sagde saa dertil: Naar det er Meningen, ønsker vi, at det skal blive klart udtrykt i selve Forbundspagten. Robert Cecil lovede at tage dette Ønske under Overvejelse, og da det endelige Udkast til Forbundspagten, som den siden blev vedtaget, forelaa, havde man taget Hensyn dertil, idet man havde indføjet i Forbundspagtens Artikel 3 Bestemmelsen om, at naar der fra Raadets Side rettes Opfordring til en Stat om at deltage i militære Sanktioner, skal vedkommende Stat tilkaldes med Sæde og Stemmeret i Raadet og, da Enstemmighed kræves, følgelig med Vetoret. Ogsaa paa dette Punkt siger den paa-gældende Kommentar, som ellers er en Art Bibel for den højtærede Minister, meget klart og tydeligt, hvorledes Forholdet er. Der siges i den engelske Kommentar: „Det er Raadets Pligt med Hjælp af dets Hær-, Flaade- og Luftflaaderaadgivere at stille Forslag om, med hvilken militær Styrke hvert Medlem af Forbundet skal deltage; derfor har ethvert Medlem, af hvilket der kræves Medvirkning, Ret til at deltage i Raadet med Vetoret under Behandlingen af dets særlige Sag. De enkelte Kontingenter vil følgelig blive fastsat ved frivillig Overenskomst, hvilket ogsaa er nødvendigt, om Pagtens Aand skal følges og fælles Virksomhed være virkningsfuld.“ Dette er den

ganske knappe og klare Fortolkning, der er givet i den paa-gældende Kommentar. Jeg kan tilføje, at samme Opfattelse blev af Delegeretmødets Udvalg udtrykkelig fastslaaet under Forhandlingen om Luxembourgs Optagelse overfor Luxembourgs delegerede. Den samme Opfattelse er hævdet af det danske Udenrigsministerium ikke blot under det radikale Ministerium, til hvilket den højtærede Forsvarsminister formodentlig ikke har nogen Art af Tillid, men ogsaa under den nuværende højtærede Udenrigsminister, til hvem jeg tænker mig, at den højtærede Forsvarsminister maa have en meget stærkt udviklet Tillid. Thi den Gang, da Spørgsmaalet om Ålandskonventionen forelaa, og der fra Udenrigsministeriets Side blev sagt: Vi paatager os her i denne Sag, med Hensyn til Ålandsørne, lignende Forpligtelser, som vi i det hele taget har efter Forbundspagten, da sagde man netop med Hensyn til Deltagelse i militært Forsvar for Ålandsøernes Neutralitet i Udenrigsministeriets Motiver: „I hvert enkelt forefaldende Tilfælde vil Danmark gennem sin Repræsentant i Raadet ikke blot kunne udtale sig om Arten og Omfanget af de Foranstaltninger, hvori Danmark maatte se sig i Stand til at deltage, men det vil selv gennem sin Stemmegivning kunne træffe Afgørelse om, hvorvidt det skal deltage i deres Udførelse.“ Dette er det nuværende Udenrigsministeriums Opfattelse paa dette Punkt. Det staaer i direkte Mod-sætning til den Redegørelse for de Forpligtelser, som den højtærede Forsvarsminister her rejste sig for at fremføre som Grundlag for det militære Forslag, der nu føres frem af den højtærede Regering. Men muligvis vil den højtærede Forsvarsminister kunne sige — jeg maa erkende, og det tror jeg, at den højtærede Minister og Ordførerne for de to andre Partier ogsaa maa erkende —, at der ikke foreligger nogen juridisk Pligt for Danmark, men tilbage bliver en moralsk Forpligtelse til at deltage i militære Sanktioner; eventuelt ogsaa med betydelige militære Styrker. Jeg vil dertil svare: Det foreligger heller ikke. Da Danmark tiltraadte Folkenes Forbund, tilkendegav Danmarks Regering og Rigsdag paa Forhaand deres Opfattelse i saa Henseende. Det skete gennem den Betænkning, der ledsagede Regeringens Forslag som Motiver, og paa Grund-